PERRY RHODAN
205
H. G. Ewers STRÁŽCE Z ANDROMEDY
Přeložila Michaela Straková

1.

Dull trochu pohnul dosud nehybným časovým krunýřem. Vypadalo to, jako by se roztančily tisíce a tisíce prachových zrnek.

Čtyřruké stvoření v zelené kombinéze zůstalo stát. Obrovská hlava se mechanicky otočila a tři červené oči pátraly po původci pohybu.

Duli uvedl časovou slupku zase do klidového stavu a pozoroval, co se bude dít. V jeho periferním alogickém mozku vznikl pocit veselí. Kdyby ta čtyřruká příšera tam venku tak tušila, že mrtvý svět zdaleka nemusí být bez života...

Vedle „příšery" se zachvěl vzduch. Objevil se malý chlupatý tvor a vycenil zažloutlý zub.

„Kdyby tu tak někdo myslel, řekl šeptem ten malý.

„To je nestydatost!" „Příšera" dupla oběma nohama, a kameny, co se jí dostaly do cesty, se rozpadly na prach. „Já snad pro vás nejsem myslící tvor?"

Duli se královsky bavil.

„Každopádně se chováš tak, jako bys myslet neuměl, ty hlavo dubová..."

„Tolote a vy, jestli smím prosit!" Čtyřruký si uraženě odfrkl. Jako pro Haluťana pro něj bylo urážlivé, když mu někdo tykal. Tykání bylo výhradní právo jeho několika mála halutských přátel. Jen tahle jednozubá myš nikdy nedodržovala pravidla slušného chování.

Bohužel nemohl Gucky mu nijak nahnat strach. Koneckonců, myšob byl velice schopný telekinet...

„Jasně, stará hlavo dubová! Vždycky buď pěkně zdvořilý!" Gucky obratem změnil téma. „Kdybych jen věděl, komu nebo čemu jsme tu tak k smíchu!"

Duli se začal nudit. Tvorové, které pozoroval, měli na jeho vkus

trochu málo fantazie. Moc často se opakovali. Duli se chtěl zase stáhnout do svého časového krunýře, ale protože vylézal jen zřídka, rozhodl se ty dva ještě trochu vyprovokovat a vyslal k nim nepatrný 6D impulz.

Efekt se dostavil okamžitě.

Tam, kde ještě před chvilkou stál Haluťan Icho Tolot a myšob Gucky, náhle nebylo vůbec nic.

Netrvalo však dlouho, a Gucky se rematerializoval na okraji nově vzniklého kráteru, zatímco zdola, z asi padesátimetrové hloubky, se ozval dunivý smích.

Duli sebou podrážděně trhl. Nemohl přece tušit, že pro správného Haluťana to začíná být zajímavé teprve, když jde o život!

Zato Gucky se pořádně vyděsil. Na skalním bloku, kde byla před chvílí jen vrstva prachu, teď lpěla zelenkavě zářící hrouda neurčitého tvaru. Gucky zapojil své telekinetické schopnosti a v příštím okamžiku už seděl na skále, kde ještě před chvílí viděl tu zelenou věc. Jenže ta už tam nebyla!

Alespoň ne v Guckyho časové dimenzi. Duli se rozhodl zavřít časový pancíř, a Guckyho telekinetická energie se kolem něj ovinula jako neviditelná šála a stáhla myšoba s sebou.

Icho Tolot se stále ještě smál. Jedním skokem se vynořil z kráteru přímo před Guckym.

Gucky sebou trhl, ale hned se vzpamatoval a poslal Haluťana telekineticky zase zpátky. Když se Tolot objevil znovu, byl už Gucky dávno pryč.

Icho Tolot se podruhé vysoukal z kráteru, a pak se rozhodným krokem vydal ke gigantické kouli z terkonitské oceli, která zářila na horizontu jako blýskavá hvězda. Blížící se dunění dávalo tušit, že motory jsou podle předpisů připraveny ke startu.

Icho Tolot pospíchal...

2.

„Perry, já už to nevydržím! Ať si věříš, nebo ne, ta zelená věc tam byla a zároveň nebyla!"

Gucky si hověl na Rhodanově klíně a díval se na Prvního Administrátora vykulenýma očima.

Perry Rhodan natáhl ruku a zamyšleně ho poškrábal za ušima. Nejmocnější muž vesmíru vypadal unaveně a zestárle, i když mu buněčný aktivátor propůjčoval relativní nesmrtelnost. Ale to, co prožil za poslední dva měsíce, bylo i pro něj příliš.

„No tak, Gucky! Buď rád, že jsi z toho vyvázl se zdravou kůží. Měli bychom se naučit rozlišovat podstatné od nepodstatného - a podstatné pro nás je to, že dost brzy proletíme opačným směrem peklem Twinu, jinak nic."

„Pomyšlení na ten gigantický transmiter mě zrovna moc nerozveseluje, Perry!"

Vešel Atlan. Chvíli Rhodana pozoroval, a pak pronesl s ironickým úsměvem, který měl zakrýt jeho vlastní strach:

„Buď zdráv, barbare! Připraven na smrt?"

„Nic si nenamlouvejme!" odvětil Perry Rhodan vážně. „Riskujeme vše, opouštíme-li tohle relativně klidné místo, abychom se vydali ke Quintě. Nevíme, co nás tam čeká. Ale riskovat musíme, chceme-li se vůbec vrátit."

„Vrátit se...!" Atlan si povzdechl.

Myslel na to, jak před týdnem všichni ti muži, kteří teď klidně pracovali na svých místech, byli pouhými uzlíčky nervů na konci fyzických i psychických sil - stejně jako on sám, nebo jako Perry Rhodan nebo...

Bylo zbytečné vypočítávat všechna jména těch, kteří se stali obětí zákeřného parazita z Mlhoviny Andromeda. Ale někde hluboko uvnitř Admirála Atlana hnětlo, že to je právě Icho Tolot, komu loď vděčí za záchranu.

Parazit byl mrtev...

Na můstek se dostavil dr. Hong Kao, hlavní matematik CRESTU II.

„Máte už nějaké výsledky, Kao?" zeptal se ho Rhodan.

„Nemáme ještě dost dat, pane. Zatím by šlo o pouhé domněnky."

„Dobrá, Kao. A kolik těch domněnek už pozitronika našla?"

„Kolik? Víc než dva a půl miliónu, pane. Ovšem jen u třiceti z nich

je stupeň pravděpodobnosti dost vysoký."

„Tady to vidíš," obrátil se Rhodan na Atlana. „Nemá smysl, hledat teď násilím správné řešení."

„Rád bych slyšel váš osobní názor," otočil se Atlan ke Kaovi.

8

„Nemyslím si, že jsem dost kompetentní, abych..."

Atlan se suše zasmál.

„A to mi říkáte právě vy?"

„Dobrá, pane. Domnívám se, že oni Mistři ostrovů, o nichž parazit mluvil, stále ještě v nějaké formě existují, jinak by ani mosty do Andromedy ani instalované překážky neměly smysl."

Atlan svraštil čelo. Perry Rhodan ale matematikovi poděkoval a dr. Kao se nenápadně vzdálil.

„Jak to myslel?" zeptal se Atlan. „V nějaké formě..."

Rhodan se zasmál.

„Byla to velmi filosofická odpověď, příteli. Ti Mistři ostrovů musejí pochopitelně nějakým způsobem existovat, stejně jako my existujeme dál v našich materiálních a duchovních dílech, když zemřeme. Rozumíš?"

Atlan zůstal vážný.

„Nic tedy není jasné, Perry."

„Ještě ne, Atlane. Ale jednoho dne odpověď najdeme, spolehni se!"

„Vy Pozemšťané mě děsíte," řekl Atlan a bylo vidět, že to nemyslí ironicky. „Ještě netušíme, jestli z tohoto pekla vyvázneme živí, a ty už věříš v úspěch při řešení dalších záhad."

„Když říkám ,,my"," řekl Rhodan tiše, ale důrazně, „pak nemyslím

tebe a mě, nýbrž naši rasu. Vím, že hledání bude pokračovat, i kdyby pro nás už nebylo návratu."

„Děkuji ti," řekl Atlan.

„Za co?"

„Za to, žes mé zahrnul do své rasy, příteli."

„CREST II připravena ke startu, pane!"

Bylo to téměř dva měsíce poté, co CREST II vyhledala na radu Icho Tolota velký sluneční šestiúhelník, aby pátrala po osudu ztraceného

OMARONU a rozluštila, podle Haluťanova mínění, největší záhadu galaxie.

Dva měsíce...

Za ty dva měsíce prožila posádka vlajkové lodi Sluneční flotily víc, než normální smrtelníci za celý život. Stále však byli na pokraji smrti... ne, mnoha smrtí, z nichž jedna byla strašlivější než druhá!

Řetězec strašných událostí se začal odvíjet hned po objevení slunečního šestiúhelníku. CREST II zasáhl světelný blesk a šílenou rychlostí ji vtáhl do středu šestiúhelníku, který nebyl ničím jiným, než šestidimenzionálním obloukem gigantického transmiteru.

Když přišla posádka opět k sobě, nacházela se těsně u dvou žlutých sluncí, kolem nichž obíhalo osm planet. Icho Tolot pokřtil onu umělou soustavu jménem Twin.

Sotva se tedy probrali k životu, byli muži na palubě CRESTU II opět syny mrti. Planeta Power si loď přitáhla neuvěřitelnou silou. CREST II se bránila, a to odsoudilo Power k zániku. Planeta se rozplynula a Pozemšťané jen s námahou unikli.

Ve vesmíru pak zjistili, že lodi zmizely veškeré zásoby vody. Všechny planety až na jednu se pak zahalily do energetických polí. CREST II musela přistát na Septimu, kde zahynulo čtyřiadvacet mužů.

Pak přišla záchrana v podobě BOXU-8323, lodi spojeneckých Posbiů, která přivezla neuvěřitelné množství zásob - a navíc čtyři dobrovolníky: myšoba Gecka, specialistu USO Melbara Kasoma, mutanta - zírače Wuria Senga a fyzika Reinharda Anfichta.

Další nevítané překvapení jim přichystala planeta Quarta. A když se s ním vyrovnali, objevil se příšerný parazit, tvor, který se skládal z miliard spor a za krátkou dobu infikoval celou posádku CRESTU II. Jen zvláštní metabolismus Icho Tolota zachránil expedici před zánikem.

Na Sextě zničili zbytky parazita.

A za několik minut se CREST II měla vydat ke Quintě, aby našla záhadnou řídicí stanici slunečního transmiteru a tak si otevřela cestu k návratu.

Vše nasvědčovalo tomu, že to bude nejnebezpečnější akce od doby, co se dostali do soustavy Twin - i když si nikdo nedokázal představit ještě něco horšího, než co už zažili...

„Start!"

CREST II se odlepila od země.

S velkým odstupem je sledoval BOX-8323. Posbijská loď měla za úkol chránit Pozemšťany před nevítanými překvapeními. Perry Rhodan mohl být klidný.

Zabzučel interkom a současně se rozzářila obrazovka.

„Tady kapitán Rudo, pane," ozvalo se. „Máme na obrazovce Quintu. Mám vám poslat na obrazovku projekci?"

„Děkuji, kapitáne. Jdu k vám."

Rhodan vypnul interkom a vstal. Náhle se před ním objevil Haluťan Icho Tolot.

„Mohu se vás zeptat, Rhodane, jestli máte v úmyslu prorazit ochranné pole Quinty stejným způsobem, jako u Sexty?"

Perry Rhodan se na Haluťana přátelsky usmál. Na první pohled Icho sice se svýma čtyřma rukama, obrovskýma nohama a kulatou hlavou se tréma rudýma očima vypadal jako netvor, ve skutečnosti byl však vyrovnanější než většina lidí, navíc vysoce inteligentní a ve svém jednání i myšlení nanejvýš humánní. Smrtelné dobrodružství pro něj bylo vítaným zpestřením - vždyť nejenže měřil tři a půl metru a ramena měl široká dva a půl metru, ale jeho podivuhodný metabolismus se dovedl přizpůsobit jakýmkoli okolnostem a přeměnit stvoření z masa a krve v útvar tvrdší než terkonitská ocel.

A navíc Icho Tolot zachránil posádku CRESTUII před parazitem.

„Nejprve musíme zjistit, jestli nám parazit lhal, nebo ne, Tolote."

„Bez starosti!" zabručel Haluťan. „Nelhal. Navíc by to bylo značně nelogické, protože když nám dal onu informaci, měl nás plně ve své moci - alespoň si to myslel. A Quinta byla svět, kam jsme se měli dostat, abychom parazitovi umožnili návrat do Andromedy."

„Přesto se nejprve přesvědčíme a pak teprve budeme jednat!" ozvalo se za nimi.

Byl to Atlan.

Perry Rhodan se sám pro sebe usmál. Věděl, že Atlan Haluťanovi nikdy nedůvěřoval. Rhodan byl jiného názoru. Věděl, že Haluťan to s nimi myslí dobře, i když se k nim přidal jen proto, aby zažil dobrodružství. Přesto Allanovi přitakal.

„Samozřejmě si Quintu nejprve důkladně prohlédneme. Ale ty, Atlane, bys měl Tolotovi důvěřovat. Uvědom si, že nebýt jeho, nestál bys teď tu." Atlan mlčky pokrčil rameny. Neřekl už ani slovo, když se spolu s Rhodanem a Tolotem vydal k velitelskému pultu a obrovské obrazovce.

Na první pohled se zdálo, že Quinta je koule z vody. Pozemšťané však už věděli, že ačkoli se povrch páté největší planety soustavy Twin skládá převážně z vody, je na ní přece jen jeden kontinent, který jako klobouk sedí na severním pólu. I z obrovské vzdálenosti bylo možné rozeznat typické okrouhlé stavby, které poskytovaly energii zelenému ochrannému poli. Bylo to dvanáct budov, každá alespoň sto metrů vysoká, a tvořily kruh o průměry čtyři tisíce metrů. Přesně ve středu se zdvihala pět set metrů vysoká a padesát metrů široká kovová věž se spoustou kulových antén. Antény vyzařovaly energii pro ochranné pole.

Všechno bylo stejné jako na Sextě.

Budou tu také stejně úspěšní?

3.

„Kapitáne Rudo!"

Rhodanův hlas zazvonil jako led.

„Sestoupit na oběžnou dráhu! Zaujmout vyčkávací pozici nad stanicí! A spojte mě s BOXEM-8323!"

Netrvalo to déle než vteřinu a na obrazovce se objevil symbol jednoho ze čtyř velitelů posbijské lodi.

„CREST II, Rhodan volá BOX-8323, ohlaste se, prosím!"

„Tady BOX-8323. Slyšíme vás."

„Zpomalte let a přejděte na oběžnou dráhu kolem Quinty. Budete nás krýt. Rozumíte, BOX-8323?"

„Rozumíme, pane! Provedeme."

Rhodan se odpojil. Posbijští roboti neznali zdvořilostní fráze. Řekli vždy jen to podstatné - a jen podstatné také chtěli slyšet. Rhodan chvíli přemýšlel, a pak nechal vyvolat myšoba Guckyho.

Hlášení ještě nebylo u konce, když se vedle něj objevily dvě postavičky - Gucky a Gecko, myšobové s paraschopnostmi a Rhodanovi nejcennější mutanti.

„Tak poslouchejte oba, když už jste tu oba dva!" prohlásil Rhodan přísně. „Vidíte tam dole silovou stanici?"

Gucky pohrdavě mávl tlapkou.

„Jasně, šéfe. Je stejná jako ta, co jsme vypnuli na Sextě. Myslím, že to zvládneme i tady."

„To je výborné." Rhodan byl vážný. Kdyby byl teleporter, udělal by sám, co je třeba. Příčilo se mu přivádět Guckyho, jednoho ze svých nejvěrnějších přítel, stále znovu do nebezpečí. „Upozorňuji vás, že vám nedávám rozkaz, jen se vás ptám: byli byste ochotni zneškodnit projektory dole na stanici?"

„Nedělej takový ciráty, šéfe!" zasmál se Gucky. „Já chci koneckonců taky domů a jestli tam dolů neseskočím, domů se nikdy nedostanu. Tak k čemu tolik vyptávání?"

Domů, pomyslel si Rhodan. Jaký domov má Gucky na mysli? Jeho vlast, planeta Tramp, už dávno neexistuje...

„Měl bys sis dávat větší pozor na svý myšlenky, šéfe!" zapištěl Gucky vítězně. „Hlavně na takový hloupý myšlenky. Kde bych měl být doma, když ne na Zemi?"

Rhodan si rozpačitě odkašlal.

„Odpusť, maličký. Ale nemáme času nazbyt. Chtěl bych, aby jste tam dole udělali totéž, co na Sextě. Ale buďte opatrní! A dávejte velký pozor, abyste nepoškodili nic navíc. Víte, že hledáme řízení transmiterové stanice, a kdybychom ho zničili..."

Nemusel mluvit dál. Každý na palubě CRESTU II věděl, co by to mělo za následky. Nikdo z nich přesně nevěděl, jak gigantická transmiterová stanice funguje, a nikdo by jim nemohl pomoci, kdyby vypadla třeba jen maličkost.

„Budeme připraveni. A... Perry, na mě se můžeš spolehnout, to bys měl vědět."

Rhodan pohladil Guckyho po hedvábném kožíšku. Pak se obrátil a jeho pohled ztvrdl.

„Majore Wifferte!" řekl a zhluboka se nadechl. „Připravte tři gravitační bomby. Jakmile vám rozkážu, odpálíte je současně - opakuji, současně! - Cíl: jeden určitý bod v nepřátelském ochranném poli. Rozuměl jste?"

„Ano, pane!"

„Jakmile vyřadíme ochranné pole, přistaneme," dodal Rhodan směrem k plukovníku Rudovi.

Pak přistoupil k palubnímu mikrofonu:

„Odpálení za dvě minuty, Wifferte. Pozor... od teď běží odpočet. Jasné?"

„Jasné, pane."

Perry Rhodan cítil, jak se mu na čele objevily kapičky potu, ale jinak byl ztělesněný klid. S úsměvem se obrátil ke Guckymu:

„Udělej svou práci pořádně, maličký, Ale dávej přitom na sebe pozor! Nechci se vracet bez tebe!"

„Jasně, šéfe!" zapištěl Gucky vesele. „A teď nás neruš!"

Bomby byly odpáleny!

Perry Rhodan se zatajeným dechem sledoval, jak se zelené ochranné pole planety na jednom místě barví do modra. Energie gravitačních bomb neutralizovala pětidimenzionální energetickou strukturu. Teď mohli polem proniknout teleportové - Rhodan v to alespoň doufal.

Když se otočil, bylo místo, kde ještě před chvílí stáli Gucky a Gecko, prázdné. Teď už jsou oba na Quintě. Živí a nebo mrtví. . .

Šlo to až příliš hladce.

Když Gucky znovu otevřel oči, snášeli se i s Geckem na povrch planety. Gucky stiskl Geckovi tlapku a řekl: „Budu nás teď teleportovat oba, ty mi jen pomůžeš. "

Pak se myšobové znovu dematerializoval!.

Přistáli před půlkruhem budov, uprostřed pláně porostlé travou.

Nejbližší kupole byla vzdálená asi dva kilometry a čtyři kilometry od nich se tyčila vysoká kovová věž, která se podobala té na Sextě jako vejce vejci.

„Nevidím žádné roboty," poznamenal Gecko.

Gucky se pohrdavě ušklíbl.

„Jako by se tě někdo ptal! Vždyť jsme se teleportovat! a jsme ještě daleko od stanice."

„To je možné," vysvětloval Gecko nervózně, „ale myslím, že bychom měli počítat s tím, že roboti na jednotlivých stanicích jsou ve spojení. V tom případě je jim jasné, co znamená změna zabarvení ochranného pole."

„No a co! V nejhorším případě se znovu teleportujeme, a sice na tu věž!"

„A proč čekáme?"

„Možná proto," zapištěl Gucky, „že od začátku počítám s tím, co jsi řekl, kamaráde. A zajímá mě, jestli tihle roboti budou reagovat jinak."

„Vždyť ani nevíš, jestli tu jsou taky roboti!"

„Ale ano," opáčil Gucky a ukázal na okrouhlou stavbu, z jejíhož stínu se vynořil plochý objekt a zamířil k nim.

Zdálo se, že to není shift, na to byla ta věc příliš pomalá. Plachtilo to těsně nad zemí, až si myšobové povšimli, že je to pozemní vozítko, pohybující se na jednom kole.

„Mám mu ohnout kolo?" zeptal se Gecko.

„Nejsme tady, abychom si hráli!" pokáral ho Gucky. Pak si ale vzpomněl, jak vášnivě rád si on sám „hrál", i když už byl mnohem starší než Gecko. „Pro mě za mě!" řekl shovívavě. „Ale dávej pozor, abys mu toho o nás moc neprozradil!"

Vozítko se mezitím přiblížilo na tisíc metrů. Pak vyslalo ostrý, tenký paprsek, ale bylo jasné, že přesnou pozice obou myšobů ještě nezná. Další paprsek vyšlehl nahoru k nebi. Z ochranného štítu se na zem snesl blesk. Lesknoucí se vozítko trhavé jelo ještě kousek dál, pak explodovalo. Gucky popadl Gecka za tlapku a vmžiku se teleportovali do kupole na věži. Vtom okamžiku začal dole v rovině řádit ohnivý orkán.

„Co je to?" zachvěl se Gecko.

„No co asi, ty chytráku!" zlobil se Gucky. „Reagovali jsme přesně tak, jak roboti předpokládali. Zatímco jsme pozorovali tvoje kousky, nevšimli jsme si raket. Málem nás dostali."

„No, to jsme tedy v pěkné kaši," řekl Gecko.

Gucky pochopil. Samozřejmě, když měli roboti pravdu předtím, mohli počítat i s tím, že se myšobové teleportují do kupole a připravili se na to.

Znovu popadl Gecka za tlapku. „Na střechu!" poručil.

Střecha byla tak hladká, že se na ní udrželi jen díky svým telekinetickým schopnostem.

„Co se děje?" pištěl Gecko vyděšeně.

„Musíme se dát do práce, Gecko!" Pak Gucky ukázal na symetricky upevněné kulovité antény, z nichž vycházela energie, tvořící zelené ochranné pole planety. Antény museli zničit, aby CREST II mohla na Quintě přistát.

Od akce na Sextě myšobové věděli, že stačí antény ohnout, aby byly vyřazeny z činnosti. Využili opět svých telekinetických schopností. Tři nebo čtyři antény už byly otočeny dolů, když oba kamarádi jako na povel nadskočili.

V příštím okamžiku padali dolů - a zmizeli.

Gucky se objevil těsně vedle jedné ze dvanácti kupolovitých staveb, které ohraničovaly řídicí stanici. Dopadl na zem dost tvrdě a tiše zakňoural, ale ne kvůli pádu, ale proto, že ho na několika místech čertovsky pálil kožíšek.

Rozpálili tu skleněnou kupoli, pomyslel si. Vtom se v kupolovité stavbě náhle objevil otvor a z něj se vyvalili roboti, podobní pavoukům. Nebyli velcí, ale bylo jich tolik, že mohli být dost nebezpeční, i kdyby neměli energetické zbraně.

Strach propůjčil Guckymu neuvěřitelnou sílu. Mohutným telekinetickým náporem vymrštil pavouci roboty proti zdi stavby. Velká část z nich zůstala bezmocně ležet, ale otvorem vylézali stále noví.

Gucky se bránil a pokoušel se myšlenkovými impulsy přivolat

Gecka. Marně.

Starosti o kamaráda byly silnější než strach. Jedním teleportním skokem se Gucky ocitl znovu na kupoli věže. Věděl, co riskuje, když se dal znovu do ohýbání antén. Pracoval ze všech sil, a přesto nezneškodnil ještě ani polovinu antén, když zelené ochranné pole nad Quintou zmizelo. K dovršení překvapení se náhle materializoval Gecko.

„Proč ses neohlásil telepaticky?" zeptal se Gucky nahněvaně.

„Nemohl jsem, velký mistře. Zničil jsem antény! Co tomu říkáš?"

„Já zničil druhou polovinu, kamaráde," odvětil Gucky uraženě. Vtom se ozval jeho náramkový telekom.

„Tady Rhodan!" ozvalo se. „Kde vězíte, Gucky? Trvalo to vážně dlouho."

„Taky se tu dělo dost věcí, šéfe," odpověděl Gucky. Chvíli naslouchal a pak řekl nevěřícně: „Jak prosím? Mám si odvyknout mluvit jako Bully? Dobré nebe! Myslím, že bys byl rád, kdybys měl teď toho tlusťocha u sebe."

„To bych nebyl, Gucky. Naopak, jsem rád, že alespoň Bully tentokrát zůstal doma. Ale nechme toho!

Myslíš, že můžeme přistát vedle věže?"

„Vypadá to tu jako na Sextě. Roboti zmizeli. Můžete přistát, ale buďte opatrní, ano?"

Kolona bojových obrněných shiftů opustila CREST II: Perry Rhodan seděl s Atlanem ve velitelském shiftu CT-1, vybaveném nejkvalitnější obrannou pozitronikou. Poručík Don Redhorse, šéf pozemních jednotek CRESTU II, vedl celou kolonu ve svém shiftu CT-2.

Kapitán Rudo zůstal na palubě. Jeho starostí byla v první řadě obrana lodi. Byl to jeden z vůbec nejdůležitějších úkolů, vždyť bez lodi by nebyl možný návrat.

Gucky a Gecko byli s Rhodanem v neustálém telepatickém spojení, a měli zasáhnout jen v případě nejvyšší nouze, stejně jako Ivan Ivanovic Gorašin, mutant se dvěma hlavami.

Icho Tolot dostal na vlastní žádost k dispozici obrněný shift.

Tisíciletý Haluťan se nehodil k bojům v pevně sestavené vojenské jednotce. Byl individualista. Ale Rhodan věděl, že se na něj může spolehnout.

Mory Rhodanová-Abroová chtěla původně svého muže doprovázet. Teprve jeho příkaz, příkaz Prvního administrátora jako přímého nadřízeného, ji přinutil zůstat v CRESTU II. Perry Rhodan dobře věděl, proč to dělá. V případě, že by se mu něco stalo, musel se na Zemi vrátit někdo, kdo nebyl jen chytrá hlava, ale i symbol. Ani Reginald Bull, ani Julian Tifflor, jakkoli byli dobrými vůdci lidstva, nedávali záruky, že Plophos zůstane součástí Slunečního impéria. Mory Rhodanová-Abroová tyto záruky poskytovala, vždyť byla nejen Rhodanovou ženou, ale i Vůdkyní Plophosu.

Všechny shifty kolony byla v nepřetržitém radiovém spojení. Rhodan právě hovořil s hyperfyzikem dr. Reinhardem Anfichtem.

„Samozřejmě se o to pokusíme, pane," řekl Anficht, když Rhodan skončil. „Ale měl byste situaci posuzovat reálně.Tady nahoře v kupoli je to úplně stejné, jako na Sextě. Z toho vyplývá, že ani zde nemusí být řízení transmiterové stanice."

„Právě proto, že hodnotím situaci reálně, musíte hledat tak, jako by bylo řízení ukryto ve věži. Víte, že když ho nenajdeme ani na Quintě, pak jsme v očích Mistrů ostrovů selhali. Máme co do činění s geniálním, ale zároveň bezcitným a nepodplatitelným programem. Silně mi připomíná „galaktickou hádánku", která nás kdysi přivedla na stopu Nesmrtelného z Wandereru. Hledejte dál, doktore!"

„Ano, pane!"

Rhodan se nyní spojil s poručíkem Redhorsem.

„Hlášení, kapitáne!" přikázal.

Redhorse se pohrdavě zasmál.

„Je to hlášení z procházky růžovým sadem, pane! Ale co jiného je obsadit dvě budovy a otevřít bránu na sever bez sebemenšího odporu, když ne procházka?! Mimochodem, naše sondy odhalily osmdesát kilometrů na severovýchod nějaké město, zdá se, že neobydlené a rozpadající se."

„Vyžádejte si od poručíka Kagata skupinu robotů. Ať okamžitě

obsadí strategická místa před městem a ve městě. Ohlaste se, až budete ve městě — nebo pokud se tam nebudete moci dostat. Konec!"

Rhodan s Allanem se vydali k jedné ze dvou obsazených kupolovitých staveb.

Odhalí nyní tajemství soustavy Twin?

Poručík Don Redhorse se nudil. Otočil se k poručíku Orsonovi a nedůvěřivě ho pozoroval. Tušil, proč mu přidělili právě Orsyho Orsona. Orson byl Redhorsovým pravým opakem, pokud šlo o temperament.

Před nimi byly v dálce vidět první siluety města. Orson si projel rukou blonďatou kštici. „Řekl bych, že tam sotva najdeme nějaké útulné místečko."

Redhorse se stěží ovládal.

„Nejste na procházce, Orsone!" zařval.

„Ach!" Orson předstíral, že ho to překvapilo. „Tak to jsem se asi předtím přeslechl, když jste hovořil se šéfem. Prosím o prominutí, pane!"

Redhorse se náhle zasmál.

„Správná připomínka, mladý muži. Ale teď bychom se měli spojit s roboty."

Orson přikývl a aktivoval příslušný telekomový kanál.

Obrazovka se rozzářila a nabídla jim pohled na část vnitřního města - nebo toho, co jím kdysi bylo.

Orson a Redhorse viděli ulice, rozervané hlubokými průrvami a zarostlé travou a trním, a zbytky zdí.

„Město zajištěno," oznámil kovový hlas robota. Žádný pohyb. Žádné nebezpečí. Ani v nejbližším okolí. Vaše rozkazy, pane?"

„Zůstaňte na svých místech a vyčkejte na příjezd skupiny IA. Konec!"

Orson se mezitím spojil s průzkumnými sondami.

„Hlášení!" obrátil se krátce poté na Redhorse.

„Co se děje?"

„Sondy hlásí další město v ruinách jen dvacet kilometrů severovýchodně."

Redhorse dlouho neuvažoval. Přikázal velícímu robotovi, aby nechala část robotů ve městě X a se všemi ostatními silami se vydal do města, nazvaného prozatím Y.

Pro shifty nebyla dvacet kilometrů samozřejmě žádná velká vzdálenost, ale i tak budou roboti ve městě Y dřív. To poručíka Redhorse pořádně hnětlo. Nedalo se však nic dělat. Bezpečnost jeho lidí byla důležitější.

Později přišla chvíle, kdy byl rád, že jednal právě tak, a ne jinak.

Malý předvoj byl právě tři kilometry od města, když ponurou scenérii rozzářily jasné blesky. Blesky, které nepřicházely z nebe, ale přeskakovaly mezi hromadami trosek a ruinami sem a tam.

„Tady skupina robotů města Y!" ozval se znovu kovový hlas.

„Došlo ke střetnutí s nepřítelem, pane. Nepřátelští roboti na nás útočí v malých skupinkách. První útok odražen. Ztráty: na naší straně 3 roboti, na nepřátelské straně 19 robotů."

„Děkuji!" odpověděl Redhorse. „Pročesejte město po úsecích. Při dalších střetnutích použijte děla. Zasáhneme, jakmile to bude možné."

Poručík Redhorse udělil příslušné pokyny, pak se spojil s Perry Rhodanem. Bylo mu řečeno, že za žádnou cenu nesmí riskovat lidské životy. Dvě gazely z CRESTU II se okamžitě vydaly směrem k městu Y.

Kolona obrněných shiftů ještě nepronikla do rozpadlého města víc, než na sto metrů, když ji přivítala prudká palba impulzních paprsků. Ochranné štíty se rozpálily, ale vydržely.

Poručík Redhorse přikázal opětovat palbu. Odpadával jeden nepřátelský robot za druhým. Pak však velitelský shift zahalil náhle modrý oheň. Redhorse a Orson se jen tak tak udrželi v sedadlech. Jejich shift musel narazit na stěnu z čisté energie.

„Deset metrů doprava, pak v pravém úhlu znovu dopředu. Do útoku!" zavelel Redhorse.

Taktika měla úspěch. Poručík Redhorse rozeznal nepřátelské pozice. Tvořila je pohyblivá obrněná kupole, z níž tři děla nepřetržitě modře pálila.

Shifty palbu bez ustání opětovaly. Kupole začala žhnout, pak

explodovala a zasypala shifty žhavými kousky trosek.

V příští chvíli se však vynořilo obrovské množství pavoucích robotů. Proti dělům neměli sebemenší šanci, ale bylo jich tolik, že se jim podařilo zasáhnout ochranné štíty tří shiftů.

Poručík Redhorse si vzpomněl na Rhodanův pokyn a nařídil ustoupit. Shifty pomalu couvaly z města a nepřestávaly střílet.

Protivníkova palba však náhle zesílila. Musel si dosud nechávat rezervu. Když poručík Redhorse viděl, že ochranný štít je vytížený na sto procent, rozžehnal se v duchu se životem. Náhle však nad sebou spatřil obrovské žhnoucí koule. Bylo jich alespoň dvanáct. Následoval ohlušující praskot a pak pekelný pískot.

Modrý oheň ale pohasl.

Poručík Redhorse věděl, co se stalo: gazely z CRESTU II zasáhly do boje!

„Protentokrát to dobře dopadlo, co?" řekl Orsonovi. Následovala rutinní činnost. Redhorse se spojil s gazelami a řídil pročesání města. Po čtvrthodině bylo po všem.

Redhorse se právě chystal podat hlášení Perrymu Rhodanovi, když se objevil Orson s Jobovou zvěstí:

„Pátrací sondy se nehlásí, pane!"

Redhorse hvízdl.

„Takže tohle byl teprve začátek!"

4.

„První střetnutí s nepřítelem.." Hlas poručíka Redhorse zněl temněji, než obvykle, a Perry Rhodan mimoděk stiskl rty. „Seržant Ganter padl, poručík Worrobs lehce zraněn, T-14 provozuneschopné, sedmnáct bojových robotů vypadlo. Protivník ztratil sto osm bojových robotů, čtyřiadvacet pojízdných děl a jednu vznášecí plošinu. Pohřešují se pátrací sondy v oblasti seve-ro-severo-východ-34893-06. Konec!"

„Díky, poručíku!" řekl Rhodan stísněně. Viděl ze svůj život zemřít mnoho tisíc mužů, přesto ho ztráta každého dalšího života bolela. „Vyčkejte se svou skupinou severně od města Y. Převezme vás tam C-

7 a pak se pokusíte zjistit, co se stalo se sondami. S cizími roboty zacházejte nemilosrdně, ale chraňte budovy. Konec!"

Rhodan se bez meškání spojil s kapitánem Rudém.

„Změna plánu!" řekl rozhodně. „Od nynějška budou dvě třetiny shiftů a tři čtvrtiny gazel pravidelně provádět průzkumné lety nad celým kontinentem. Obzvláště mé zajímá přehled a síla odporu. Předpokládám, že stoupá směrem na sever. Zjistěte to. Bojujeme jen proti robotům, ale nechceme zbytečně ohrozit naše lidi. Připravte mi C-8. Mutanti zůstanou i nadále v záloze. Ať si myšobové, Gorašin a Sen-gu nastoupí do pulce a jsou připraveni kdykoli odstartovat. Konec!"

Sotva domluvil, už před kupolí čekal C-8 a major Jurij Seděnko, druhý důstojník CRESTU II, se hlásil jako jeho pilot. Za minutu už seděli Rhodan a Atlan v kabině vedle něj.

„Jděte do deseti tisíc metrů!" přikázal Rhodan.

V takové malé lodi jsem poprvé opustil Sluneční soustavu, vzpomněl si Rhodan. Před téměř čtyřmi sty třiceti lety...

„Jsme v deseti tisíci metrech!" ohlásil Seděnko.

„Pokračujte ve stejné výšce k severnímu pólu, majore!"

Zvláštní, vzpomínal Rhodan dál. Tehdy vypadaly problémy úplné jinak. Jejich řešení se zdálo být relativné snadné a dnes... Dnes vládne přesvědčení, že jedna rasa nikdy nemůže vyřešit všechny problémy. Dosáhli jsme vítězství a stejně tolik utrpěli porážek, a všechno to byl jen začátek. Andromeda..! Je tohle konečný cíl, nebo jen další etapa na cestě do věčnosti?

„Tak co, barbare, přemýšlíš o Mistrech ostrovů? Myslíš, že tuhle hádanku můžeme vyřešit myl Nevypadá to spíš, jako by dlouhá cesta končila už tady?"

Rhodan chtěl Allanovi odpovědět, ale ozval se Seděnko.

„Těžká palba na severo-severo-východě, pane. Zdá se, že tam bojuje naše pozemní komando s nepřátelskými roboty."

„Pokračujeme dál!" rozhodl Rhodan.

Ale v téže chvíli ho oslepila prudká záře. Vlevo pod nimi zářil ochranný štít jednoho z shiftů jako oranžová ohnivá koule.

„Mám jim pomoct, pane?" zeptal se Seděnko.

„Palte!" poručil Rhodan.

Za třicet vteřin bylo po všem. Rhodan se spojil s velitelem shiftů.

„Vy, Redhorse?" řekl překvapeně.

„Ano, pane. Moje pátrací sondy zmizely v této oblasti."

„Tak teď už víte, proč," usmál se Rhodan. „Ztráty?"

„Všichni bojoví roboti z C-7, pane," odpověděl Redhorse s kyselým obličejem. Nejspíš ho právě napadlo, že to musí být zrovna on, kdo šéfovi hlásí všechny ztráty.

„To už nějak překousneme," uklidnil ho Rhodan. Starosti mu dělalo něco jiného. „Mám pro vás nový rozkaz. Zjistěte, kde vězí Icho Tolot. Vydal se pryč jen v obyčejném shiftů a takováhle palba by mohla být škodlivá dokonce i pro jeho metabolismus."

„Opravdu si o něj dělám starosti," dodal pak tiše směrem k Atlanovi.

„Já také, barbare. Ať už mě považuješ za pesimistu nebo ne, Perry, mám takový pocit, že budeme brzy odkázáni výhradně na Tolotův metabolismus."

„Naopak!" opáčil Rhodan. „Považuji tě téměř za optimistu."

„Nouzové volání z C-12, pane," oznámil pilotující Seděnko. „Jsou v zoufalé situaci. Ostřelováni raketami ze všech stran. Ochranný štít je přetížen."

„Letíme tam!" přikázal Rhodan. „Spojte mě s kapitánem Rudém!"

„Kapitán Rudo na příjmu, pane!"

„Tady Rhodan. Nařizuji bleskový start. Všemi dostupnými prostředky na pomoc C-12! Zachytili jste přece jejich volání o pomoc?"

„Ano, pane!" CREST lije připravena ke startu. Jsme na cestě!"

„Díky! Kdo velí C-12?"

„Poručík Henderson, pane."

Zdálo se, že se Rhodanovi trochu ulevilo.

„Nu, Henderson už to nějak zvládne!"

Vtom sebou C-8 prudce trhl. Rhodan se jen stěží udržel na nohou.

„Silové pole, pane!" křičel Seděnko.

„Nevzdorujte mu!" křičel Rhodan zpátky. Musel křičet, protože motory běžely na plné obrátky, aby poli unikly. Seděnko je vypnul.

„Necháme se přitáhnout," vysvětloval svoji taktiku Rhodan, „a pak začnete všemi zbraněmi pálit!"

Major Seděnko jen přikývl. Na horizontu se objevilo nejméně dvacet ostře zářících energetických bublin - a nad nimi se vznášel světlý planoucí bod, udržující kurs, který ho vedl stále blíže k bublinám.

Perry Rhodan věděl, co ony energetické bubliny znamenají. Byly to nepřátelské raketové základny, jejichž ochranné štíty bez problémů odrážely zoufalou palbu C-12.

Během zlomku vteřiny vypálil C-8 ze všech dostupných zbraní na protivníka - bez úspěchu. Energetické bubliny jen nepatrně zesvětlely. Zato se objevily první rakety a polovina energie teď musela být použita k obraně. Několik kilometrů od shiftu se objevily hřiby atomové exploze. Bylo jich stále víc a víc a Rhodan tušil, že budou pro C-8 nebezpečné, jestli je silové pole přitáhne ještě blíž.

Kde je kapitán Rudo?!

Místo odpovědi se mezi energetickými bublinami náhle objevil světlý jasný blesk. Nejdřív vypadal nevinně, ale pak se z něj vytvořila gigantická bublina z plynů, prachu a žhnoucích trosek, pohltila nepřátelské energetické bubliny, a když se pak rozplynula, zanechala po sobě jen vařící se kráter.

CREST II zasáhla do boje jen jednou - a ve zlomku vteřiny ho rozhodla.

Perry Rhodan sledoval na obrazovce C-12. Zdálo se, že poručík Henderson se potřebuje plně soustředit na bezpečné přistání, a tak Rhodan upustil od myšlenky zavolat mu. Přikázal Seděnkovi, aby přistál vedle C-12 a zároveň zavolal pro posily.

Za tři minuty si konečně mohl promluvit s poručíkem Hendersonem. Povrch C-8 byl na mnoha místech zbarven do modra - to byla místa, kde energie explodujících atomových raket pronikla ochranným štítem. Rhodan si oddechl, když zjistil, že posádka vyvázla jen s lehkými odřeninami a pohmožděninami.

„Jak jste to dokázal?" zeptal se blonďatého Svena Hendersona.

Henderson se usmál a kolem očí se mu složily vějířky z tisíce vrásek.

„Něco jako šestý smysl, pane. Vím, zní to jako myslivecká latina, ale hned jak jsme narazili na silové pole, poslal jsem mužstvo v uzavřených skafandrech do nádrží na vodu - kromě základní posádky, a tam se energetické nárazy tak neprojevily."

„Do nádrží na vodu?" zvolal Atlan nevěřícně. Pak se rozesmál. „Bojím se, že vás Pozemšťany pořád ještě dobře neznám. Když se zdá, že jste na konci, přicházíte na ty nejzajímavější nápady!"

„Byl to skvělý nápad. Já bych na něj nepřišel," řekl Rhodan a stiskl poručíkovi impulzivně ruku.

„Nu," řekl lehce rozpačitý Henderson, „kdyby nezasáhla vlajková loď, nebylo by to stejně nic platné."

Rhodan přikývl.

„Myslím, že i při dalším postupu ne sever budeme CREST II potřebovat."

Otočil se, jako by chtěl odejít, ale vtom ho prudký otřes hodil napříč místností a proti Atlanovi. Oba upadli na Hendersona. Rhodan chvíli nehybně ležel, pak, když otřesy na chvíli ustaly, bleskurychle vyskočil a zatlačil nouzovou startovní páku C-12 dolů. Motory zařvaly a loď vyskočila do atmosféry.

Rhodan nastavil telekom na všeobecné tísňové volání a poručil všem posádkám, které přistály, aby bez meškání odstartovaly, a poskytly pomoc poškozeným strojům.

C- 1 2 mezitím dosáhl výšky sto osmdesáti kilometrů a výška jim poskytla jasný výhled na kus země pod nimi.

Rhodana zamrazilo.

Strmé pobřeží kontinentu, vysoké místy až dvě stě metrů, bylo zaléváno gigantickými zpěněnými vlnami a dál ve vodní pláni se zdvihaly obrovské zpěněné hory, jako by Quinta chtěla celý oceán vylít do volného vesmírného prostoru.

Tam, kde musel být severní pól planety, se náhle objevil oranžový energetický paprsek. Perry Rhodan prudce zbledl.

„Power! "To bylo vše, co ze sebe dokázal vypravit.

Čeká Quintu stejný osud, jako Power? Copak se i tento vodní svět rozplyne a jeho hmota, přeměněná v energii, vyletí do prostoru mezi obě slunce...?

Lidé zmlkli, ale náhlé ticho bylo stejně strašlivé, jako kdyby křičeli strachy.

I Perry Rhodan cítil, jak mu strach svírá hrdlo. Věděl, že když Quinta zahyne, nebudou se moci nikdy, nikdy vrátit domů. Neboť konec Quinty znamená i konec řídicí stanice. A tento jediný možný klíč k návratu stále ještě nenašli.

Ale přes všechno zoufalství nehodlal Perry Rhodan ztratit ani jedinou tak cennou vteřinu. Přinutil se ke klidu a ledově klidným hlasem udílel dál pokyny.

Lidé se opět vzpamatovali.

Pět minut po první zemětřasné vlně se shifty a gazely shromáždily do útvaru, a následovaly CREST II k severnímu pólu.

Perry Rhodan a Atlan byli nyní opět na palubě CRESTU II. Loď letěla těsně nad povrchem směrem k místu, kde se objevil oranžový paprsek, mizející v prostoru mezi dvěma slunci soustavy Twin.

Ohlásil se major Wiffert. Chtěl vědět, smí-li zahájit palbu na dosud neidentifikovaný předmět, který se očividně blíží ke CRESTU II.

Zatímco Rhodan přemýšlel, co to má znamenat, zapištěl Gucky vysokým hláskem:

„Počkat, šéfe! V žádném případě nestřílet!"

„Tolot?" Rhodan se na myšoba s nadějí zadíval.

„Jo, je to ta hlava dubová!" Gucky stále tence pištěl. „Nemůže se shiftem výš, protože má poškozené antigravové generátory."

„Pomozte mu!" přikázal Rhodan kapitánu Rudoví. „Dostaňte ho sem!" Odmlčel se. „Díky bohu!" zašeptal.

„Tady měřicí centrála," ozvalo se z reproduktoru. „Hovoří major Notami. Jednoznačná energetická měření značné síly. Směr: oblast severního pólu u začátku paprsku."

Perry Rhodan s Atlanem v patách se rozběhli do centrály. Ve dveřích se div nesrazili s Icho Tolotem.

„Pojďte prosím s námi, Tolote." To bylo vše, co Rhodan řekl příteli, kterého považoval za mrtvého.

„Už nemáme sebemenší pochybnost, pane," ohlásil major Enrico Notami při Rhodanově příchodu, „jedná se o stejný typ energie, jakou vysílal galaktocentrický šestiúhelníkový transmiter, než naši loď poslal do soustavy Twin."

„Jak to vypadá s množstvím energie?" zeptal se Atlan.

„Je o něco menší, pane. Přesnější údaje vám bohužel poskytnout nemohu, protože různé měřicí přístroje během průchodu transmiterem vypadly, takže nemůžeme srovnávat."

Jaký význam má to, co se teď děje na Quintě. ..? pomyslel si Rhodan.

„Byl jsem kousek od pólu, když to začalo," ozval se Icho Tolot. „Jestli se ptáte mě, řekl bych, že se tu sbírá energie, aby se něco přitáhlo zpátky."

„A co by se mělo přitáhnout nazpět?" zeptal se Natomi rychle - trochu příliš rychle, zdálo se Rhodanovi.

„Možná planeta Power..." Icho Tolot pokrčil rameny. „.. .to obrovské množství hmoty se přece muselo někam poudít."

„Majore Notami!" Rhodan si majora ostře měřil.

„Ano, pane?"

„Nenapínejte nás. Řekněte, co si myslíte. Máte přece teorii, nebo ne?"

„Je to ale opravdu jen teorie, pane..." začal Notami váhavě.

Rhodan mávl rukou gestem nepřipouštějícím odporu.

„Vzpomínám si," řekl Notami tiše, „že pohyb energie byl během našeho ponoření do transmiteru opačný, než je tady."

„To jste byl ještě při vědomí?" zeptal se Atlan nevěřícně.

„No... Nevím, jestli se tomu dá říkat vědomí. Mám před sebou jen neostrý obraz měřicích přístrojů. Mohla to být i halucinace. Řekl jsem přece hned, že..."

„Jen pokračujte, majore, a povězte nám, zda je teď pohyb energie opačný, než ve vaší vzpomínce!" vyzval ho Rhodan.

„Ano, pane."

„Takže jsem měl pravdu!" zaduněl Haluťan. „Něco se sem blíží!"

„Nesmysl!" zamumlal Atlan.

„Nesmysl, povídám! Neměli jsme Tolota vůbec poslouchat!"

Vtom se rozzářila obrazovka a na ní se objevila tvář kapitána Ruda.

„BOX-8323 volá o pomoc, pane!"

Zároveň se od přístrojů otočil major Notami. Byl velmi rozčilený.

„Pane, z energie, nashromážděné mezi dvěma slunci, se zrodila černá příšera. Je to vesmírná loď, ale jaká!"

„Stává se z vás básník," poznamenal Rhodan beze stopy humoru a přistoupil k obrazovce.

Musel dát Notamimu za pravdu. Mezi dvěma slunci soustavy Twin pomalu plula neuvěřitelně tenká, černá loď, vypadající jako letící tužka.

„Délka asi tisíc metrů, průměr jen sto," oznámil major Notami.

„Víte, co si myslím?" zeptal se Rhodan pomalu. „Ta tužka sem patří. Někdo, koho neznáme, zavolal někoho, koho také neznáme, na pomoc kvůli něčemu, co nechápeme."

Otočil se k interkomu.

„Jak daleko je to ještě k pólu?" zeptal se stroze kapitána Ruda.

„Ještě pět minut, pane. Neměli bychom se k paprsku přiblížit na víc, než pět kilometrů."

„Souhlasím, kapitáne."

Rhodan chtěl interkom vypnout, když kapitán Rudo náhle zbledl.

„Další nouzové volání od Posbiů, pane. Ta černá tužka na ně útočí!"

Perry Rhodan sledoval na obrazovce, jak štíhlá loď útočí na BOX-8323. Posbiové se však nevzdávali. Zahájili palbu ze čtyřiceti těžkých transformátorových děl. Tužka změnila taktiku a zaútočila zepředu. Modré paprsky ozářily vesmír. Perry Rhodan zneklidněl. Nechal se spojit s posbijskou lodí.

„Tady Rhodan. Volám BOX-8323. Jaká je vaše situace?"

„Tady můstek BOX-8323. Urychlete své akce. Ještě se držíme, ale nevíme, jak dlouho. Nepřítel nasadil neuvěřitelné zbraně."

„Ale vy jste ho rovněž zasáhli."

„Myslíme si, že se ze soustavy už nedostane, pane. Snažíme se

udržet, pane. Víc nemůžeme..." Hlas se odmlčel. Bylo slyšet jen úděsné vrzání a skřípání. Pak se však ozval znovu. „Pozor! Přerušuji vysílání. Veškerou kapacitu potřebujeme ke koordinaci obrany. Konec!"

„Jsme tu, pane," ozval se ve stejnou chvíli kapitán Rudo. „Žádám o povolení k přistání!"

„Povolení uděleno, kapitáne!"

Rhodan měl plnou hlavu starostí. Jaké zbraně mohl protivník použít proti BOXU-8323? Vzdychl.

O to se teď nemohl starat. Dokud se Posbiové drží, má čas, aby objevil a použil řídicí stanici.

„Gucky, Gecko, Gorašine, Sen-gu!" zavolal Rhodan na mutanty. Oslovení se shromáždili na můstku, ozbrojení a vybavení, a čekali na další pokyny.

„Tolote! V hangáru na nás čeká C-8!"

Pak se otočil ke své ženě.

„Teď jde o všechno, Mory. Víš, co máš dělat, kdybychom se nevrátili - a vy také, kapitáne Rudo."

Mory Rhodanová-Abroová přikývla a povzbudivě se na manžela usmála. Je to skutečně mimořádná žena, pomyslel si Rhodan a odsunul stranou vlnu strachu, která ho přepadla.

Velitelem C-8 byl opět poručík Don Redhorse.

Rhodan mu kývl. „Startujeme!"

V dálce před nimi nehlučně a neuvěřitelně rychle rostl oranžový energetický paprsek.

5.

Poručík Don Redhorse ovládal C-8 jen s velkou námahou. Oranžový paprsek jako by si chtěl shift přitáhnout k sobě.

„Stáhneme se!" přikázal Rhodan. Pozoroval zvláštní útvar, který se objevil před pěti minutami, a teď ležel dvě stě metrů od C-8 na zemi jako překocený skleněný zvon.

Přesto byl tenhle zvon pro normální lidské oči neprůhledný. Ne však pro mutanta Wuria Senga!

„Co vidíte?" zeptal se Rhodan.

„Lavici ve tvaru podkovy."

Rhodan byl zklamaný. Copak se zmýlil? Ale šestý smysl mu říkal, že řídicí stanice transmiteru soustavy Twin leží právě tady a nikde jinde.

Zvon vysoký sedmdesát metrů, z nedefinovatelného materiálu, pokrýval kruhovou plochu o průměru pouhých padesáti metrů. Nad zvonem se chvěl vzduch a kolem zuřil orkán. Zdálo se, že příčinou orkánu je oranžový energetický paprsek, který se ztrácel v prostoru mezi oběma slunci.

„Ne, tady to je!"

Perry Rhodan mimoděk promluvil nahlas.

„Jsi si velmi jistý, příteli," zašeptal Atlan. „Ale jsi si opravdu jistý?"

Rhodan se na něj vážně zadíval.

„Gigantické energetické zařízení, pane," ozval se vtom Wuriu Sengu.

Rhodan sebou trhl.

„Kde?"

„Hluboko pod kupolí. Něco takového jsem ještě neviděl. Mate mě to, pane."

„Žádný přepínač?" zeptal se Rhodan napjatě.

„Ne, pane. Ale.." zakoktal se a čelo mu pokryly krůpěje potu, „...nějak to všechno souvisí ze zvonem. Je tak těžké, rozeznat tam něco konkrétního. Pořád jen ta lavice ve tvaru podkovy, jednoduché, velice jednoduché konstrukce..."

Wuriu Sengu měl zvláštní schopnost - dokázal proniknout pohledem jakoukoli pevnou látkou a „vidět" to, co bylo za ní. Netušil, proč nevidí nic jiného, než onu jednoduchou lavici. Ale netušil ani to, že vidí tajemství, protože by ho tam nikdy neočekával.

Icho Tolot se obrátil na Rhodana: „Rhodane, řekněte prosím mutantovi, že se nemá dívat jen do zvonu!"

„Co tím míníte, Tolote?"

Perry Rhodan okamžitě reagoval.

„Sengu! Zkontrolujte vnitřní strany zvonu!"

„Pochopil jste!" Tolot se usmál.

„Byli jsme hlupáci!" povzdechl si Atlan. „Samozřejmě: tak rozsáhlý transmiter potřebuje přehlednou mapu. a co se hodí víc jako model vesmíru než dutá koule?"

„Obraz, pane!" Sengu mluvil ještě tišeji. „Věrný obraz prázdného prostoru a dvou galaxií: Andromedy a Mléčné dráhy!"

„Gucky, Gecko!" zvolal Rhodan.

„Vezměte Tolota a Senga a teleportujte je dovnitř! Tolote! Zvládnete to?"

„Když mě tam vaši mutanti dostanou..."

Gucky se pisklavě zasmál.

„Přiznává, že bez nás by byl bezmocný!"

„Tiše, maličký!" napomenul ho Rhodan. „A dávejte na sebe pozor!"

Gucky popadl beze slova Haluťana a Geckovi přenechal Senga. Pak všichni naráz zmizeli.

Ve stejném okamžiku vyšlo venku ve vesmíru třetí slunce.

Vesmírná loď Posbiů už neexistovala.

Icho Tolot byl jako zkamenělý.

Prohlížel si model galaxií a myslel na to, že žádná jiná rasa se co do inteligence, mazanosti a pohotovosti nemůže s Pozemšťany měřit. A to bylo v rozporu s transmiterovými pastmi Mistrů ostrovů. Icho Tolot si prostě nedovedl představit, že tenhle vychytralý systém pastí, které se podobaly zkouškám, mohl vymyslet a zrealizovat někdo jiný, než Pozemšťané.

Ale musel se s tím vyrovnat.

Systém slunečního transmiteru existoval už mnoho desítek tisíc let, ale Pozemšťané hráli v Galaxii důležitou roli teprve několik set let. Navíc pro ně už první past představovala téměř neřešitelnou hádanku.

„Tak co, Tolote?" zeptal se Gucky. „Víš si s tím rady?"

Tolot se krátce rozhlédl kolem. Stěny a stropy kupole byly vyplněny věrným vypodobením prázdného prostoru, Andromedy a Mléčné dráhy. Tolotovi bylo jasné, že přepínač a vyobrazení patří k sobě, že zde bylo instalováno optické řízení transmiteru, kterému bylo jen třeba správně porozumět, aby mohla být obě slunce použita jako

transmiter.

Bohužel neviděl nikde nic, co by vypadalo jako přepínač.

„Hledejte, Sengu! Hledejte!" naléhal Tolot.

Sengu stál bez pohnutí před lavicí ve tvaru podkovy. Po obličeji mu stékaly čůrky potu. Vzdychal.

„Energetický paprsek!" šeptal Gucky. „Možná Senguovi brání plně využít jeho schopnosti!"

„Cítíte něco?"

„Ne, Tolote. Já ne. Ale já také nedokážu prohlédnout pevnou látkou. Pravděpodobně ten paprsek ovlivňuje jen některé paranormální schopnosti."

„Pak tedy jeho účinnost závisí na náhodě."

„To je pro nás slabá útěcha. Bojím se, že už nemáme moc času. Viděl jsi předtím to třetí slunce? Předpokládám, že to byl BOX-8323."

„Myslím si totéž. Od začátku jsme věděli, že Posbiové nedokáží tužce vzdorovat věčně."

„Ale tužka teď napadne CREST II!"

„Musíme předtím zapnout transmiter."

„Ale Sengu..."

Sengu se náhle uvolnil. Nepřítomným gestem si otřel z čela pot, otočil se a zadíval se planoucíma očima na Tolota.

„Přepínač není dosažitelný," řekl chraplavě. „Nachází se pod povrchem lavice. Proto jsem tak dlouho marně hledal."

„Popiš mi ten přepínač!" naléhal Gucky. „Třeba bych ho mohl spustit telekineticky!"

Wuriu Sengu popsal myšobovi nejdůležitější detaily. Gucky upřel pohled na lavici a soustředil se.

Nic se nestalo.

Po chvíli se Gucky uvolnil.

„Sengu buď viděl něco, co neexistuje, a nebo je přepínač imunní vůči paranormálním vlivům. Nejde s tím nic udělat. Přitom jsem si jist že bych celou lavici telekineticky zvedl, kdybych chtěl."

„To nedělejte!" řekl Tolot. „Pusťte mě k tomu!" Přistoupil k lavici a objal ji svými obrovitými tlapami s šesti prsty. Celé tělo se napnulo.

Oči mu žhnuly a černá pleť dostala ocelový nádech.

Mutanti věděli, co to znamená. Haluťan změnil svou buněčnou strukturu. Byla teď pevná jako terkonitová ocel. Icho Tolot by normálně dokázal bez potíží holýma rukama rozmáčknout řídicí pult z materiálu, používaného v pozemšťanských vesmírných lodích, ale tady neměl úspěch. S povzdechem ustoupil.

Gucky Haluťana obdivné pozoroval. Cítil se s obrem spojen silněji než kdy předtím, i když ho často svými žertíky dráždil k nepříčetnosti. Teď však Gucky rozhodně neměl náladu na žerty. Ukázalo se, že je i dobrý psycholog.

„To bych rád věděl," řekl, „k čemu nám s sebou šéf dal tuhle hlavu dubovou. Melbar Kasom by si s tou lavičkou dávno poradil."

Icho Tolot se rozzlobil a Gucky raději uskočil stranou. Haluťan se odhodlal k druhému pokusu. Bylo vidět, že je tentokrát mnohem lépe připraven. Široká záda ohnutá jako luk, tak přistoupil skloněn k lavici,

objal ji prackami ze stran a bleskurychle se narovnal.

Gucky zahlédl, jako kolem něj něco letí.

V šoku se teleportoval - a byl zase venku. S hrůzou zjistil, že ho k sobě přitahuje oranžový energetický paprsek.

Seděli pevně připoutáni v křeslech a řítili se do pekla.

Když explodovala vesmírná loď Posbiů, přivolal kapitán Cart Rudo čtyři vesmírné čluny, které čekaly v hangáru pro případ nouze.

Poručík Henderson věděl, že velí sebevražednému komandu. Osmadvacetiletý důstojník byl rozhodnut obětovat svůj život pro bezpečí CRESTU II, ale teď nešlo jen o něj, ale o čtyřiadvacet mužů. Vesmírné čluny měly jen tu nejnutnější posádku. Přesto cena, kterou by zaplatili v případě srážky s černou tužkou, byla vysoká.

Henderson se ptal sám sebe, jestli je jeho tvář také tak hranatá a uzavřená, jako tváře tří mladých mužů, které na něj shlížely z obrazovky telekomu.

Poručík Orsy Orson už ničím nepřipomínal příjemného veselého chlapíka, jak ho měl Henderson v paměti. Poručík Finsch Eysman, idealista se zasněnýma hnědýma očima, se jako jediný usmíval. Možná se mu zdá romantické, zemřít za svůj idol, pomyslel si

Henderson. Poručík Conrad Nosinsky působil zato úplně jinak. Jedena-dvacetiletý mladík byl fanatik, který by nejraději zadupal do země všechno, co se vzpíralo pozemšťanským snahám.

Sven Henderson nepochyboval o tom, že si všichni důstojníci povedou dobře, pochyboval ovšem o tom, zda jejich smrt CRESTU II vůbec nějak pomůže.

Poručík Henderson pokývl třem ostatním velitelům.

„Zaujmout půlkruhovou pozici. Palte teprve, až nás tužka objeví. Do toho, chlapci!"

Perry Rhodan a Atlan viděli, jak se ve vesmíru náhle zjevilo nové slunce.

Nevěděli ještě, zda to byla posbijská loď nebo černá tužka, ale tušili to.

„Zavolejte BOX-8323!" přikázal telekomem Rhodan kapitánu Rudo vi.

Za pět vteřin přišla odpověď.

„BOX-8323 se nehlásí, pane. Musíme počítat s tím, že pozorovaná exploze znamená jeho konec."

„Děkuji." To bylo vše, co Rhodan odpověděl. Kapitán Rudo chtěl ještě něco říci, ale ozývalo se jen praskání. Nebylo rozumět ani slovo.

Rhodan vzhlédl a pochopil, proč telekomové spojení na tak krátkou vzdálenost selhalo. Oranžový energetický paprsek se rozšířil. Zářil teď ostřeji, intenzivněji, a C-8 to znovu začalo přitahovat ke skleněné kupoli.

Poručík Redhorse automaticky zareagoval.

Atlan si kupoli ustaraně prohlížel.

„Zdá se, že to nejde tak, jak si Tolot představoval, co?"

Rhodan pohlédl na hodinky.

„Jsou tam sotva třicet vteřin, Atlane!" mínil vyčítavě. „Zázraky nemůžeš chtít ani po Tolotovi ani po mutantech."

Atlan na to nereagoval. Otočil hlavu a naslouchal zvukům, přenášeným vnějším mikrofonem.

„Co je ti?"

„Nevím, barbare," řekl Atlan pomalu, „ale zdá se mi, jako by

kapitán Rudo právě provedl příšernou hloupost..."

„Mluv trochu jasněji, Arkonide!"

„Slyšel jsem impulzní motory. A vidíš tam nahoře ty čtyři skvrnky?"

Rhodan vzhlédl a zbledl.

Atlan se pokusil spojit s kapitánem Rudém. Ale telekom měl stále poruchu.

„Taková šílenost!" Atlan byl rozčilený. „Jestli Rudo poslal k tužce vesmírné čluny, musel se zbláznit. Vždyť je nesmysl posílat malé čluny proti něčemu, co právě zničilo fragmentální vesmírnou loď!"

„Máme spojení?" zeptal se Rhodan.

Atlan zavrtěl hlavou.

„Stáhněte. C-8 ještě víc, poručíku!" poručil Rhodan a napjatě sledoval kontrolky a obrazovku telekomu. Konečně se na obrazovce opět objevila tvář kapitána Ruda.

„Okamžitě nařiďte vesmírným člunům, ať se vrátí, kapitáne!" řekl Atlan vztekle do mikrofonu. „Chcete snad obětovat čtyři posádky?!"

„Posbiové se rovněž obětovali, pane," řekl kapitán Rudo, celý rudý ve tváři.

„Admirál Atlan má pravdu!" K obrazovce přistoupil Perry Rhodan. „Čtyři čluny proti černé tužce nic nezmůžou. Poslechněte rozkaz, než bude pozdě!"

„Ano, pane/' Bylo vidět, že s tím Rudo nesouhlasí, ale nebyl čas na diskuze.

„Čluny se vrací, pane," ohlásil za několik vteřin ze zastřeným hlasem. „Prosím vás..."

„Ne, nechtě toho!" přerušil ho Atlan. „Všichni jsme na konci s nervy, kapitáne, a vy jste to myslel dobře. Ať je CREST II nadále připravena ke startu. Budeme-li muset odstartovat, půjde o zlomky vteřin."

Guckyho situace se podobala situace plavce, který se ukvapeně vrhne do vody a příliš pozdě si všimne, že skála, ze které skočil, je obklopena víry.

Myšob věděl, proč se teleportovat ze strachu. Nevěděl ale, z čeho

měl vlastně strach. Neměl ani čas o tom přemýšlet.

Viděl jen, že těsně vedle něj je oranžová zářící stěna. Bezpochyby se jednalo o energetický paprsek, zásobující sluneční transmiter Twinu. Gucky však necítil ani horko, ani bolest. Věděl však, že tahle situace musí skončit jeho smrtí, neboť bude ohromnou silou a rychlostí vymrštěn ven do vesmíru.

To rozhodlo.

Gucky sice neviděl skleněnou kupoli, ale to nebylo rozhodující. Soustředil se na obraz, který si o kupoli a jejím vnitřku vytvořil a teleportoval se.

Když znovu otevřel oči, zdálo se mu, že plave v jakési zvláštní, opalizující tekutině. Netroufal si nabrat dech, ale po chvíli měl pocit, že se udusí. Chvíli ještě bojoval sám se sebou, ale pak zoufale zalapal po dechu. Opalizující tekutina se dala do pohybu, naplnila mu tlamičku a nos a vyvolala v něm pocit, že se každou chvíli utopí.

Teprve po nějaké době si Gucky uvědomil, že může dýchat. A vtom ucítil myšlenkový impuls. Ten impuls mu byl známý. Vypadalo to, jako by se jeho situací někdo moc dobře bavil. A jestli myšob z planety Tramp něco opravdu, ale opravdu nesnášel, tak to bylo právě tohle. Rozzlobil se a náhle stál pevně na nohách. Věděl teď, že to, co považoval za tekutinu, byl ve skutečnosti dýchatelný a pro jeho organizmus ne nebezpečný plyn. Bylo mu jasné, že se musí co nejrychleji dostat pryč - ne jen kvůli možným nebezpečím, která zde číhají, ale také pro to, že v kupoli na něho čekali přátelé, kteří ho potřebovali.

Přesto váhal.

Dvakrát se teleportoval a dvakrát se tím dostal do nepříjemné situace. Třetí teleportace ho možná přivede do bezprostředního nebezpečí života. Jak to má vědět! A jak má přijít na to, je-li jeho podezření správné?

Znovu ucítil něco jako neslyšný smích.

Copak tu nebyla žádná možnost vyprovokovat toho neviditelného, aby poznal, s kým má tu čest?

Po dlouhém váhání se nakonec Gucky rozhodl, že nemá jinou

možnost. Soustředil se na obraz ve svých vzpomínkách - a skočil.

Když si jeho oči zvykly na nové prostředí, zapochyboval najednou o tom, jestli se vůbec dostal někam jinam. Kolem něj bylo stále ono opalizující médium. Nic jiného neviděl.

Znovu ucítil smích.

„Co se děje?" zeptal se Gucky.

„Nic," přišla vzápětí odpověď, a její obsah ho udivil méně, než fakt, že vůbec nějakou odpověď dostal.

„Svatá Mléčná dráho!" povzdechl si. „A co ta mám dělat, když se tu nic neděje? Tam, odkud jsem přišel, se ovšem děje hodně, a když se tam brzo nevrátím, budeš mít co dělat s Perry Rhodanem!"

„Když nebudu chtít, nedostaneš se tam, odkud jsi přišel, ani se nikdo nedozví, kde jsi." Zase ten neslyšný smích!

„A kde to vůbec jsem?"

„Docela blizoučko tvému světu a přece celou věčnost daleko od něj. Ale vidím z tvých myšlenek, že nemáš náladu na žerty jako tenkrát, když jsme se potkali poprvé. Otevřu pro tebe svůj časový krunýř na stejném místě. Zbytek musíš zvládnout sám. Možná se zase někdy potkáme."

Gucky se chtěl zeptat, co míní neznámý tím časovým krunýřem, ale najednou už nebyl oklopen opalizujícím médiem, nýbrž seděl na zaprášeném skalním bloku.

Gucky náhle pochopil, kdo bylo to stvoření a kde je. Bylo to to, co ho před startem CRESTU II provokovalo, Něco, co se na zlomek vteřiny objevilo právě na téhle skále v podobě zelené zářící hroudy a okamžitě zase zmizelo.

Když se Gucky otočil, zježila se mu srst po celém, těle. Neboť tam, na šedivém pozadí Sexty, se do nebe klenul lesklý plášť CRESTU II!

Gucky se rozhodl, že přijde na kloub tomu, co se skutečně děje. Musí zjistit, zda to, co právě zažil, má nějakou souvislost s hledáním Andromedy. Ten neznámý buď vrátil CREST II na Sextu - a nebo jeho, Guckyho, do doby, kdy CREST II ještě neodstartovala. . .

Jediná možnost, jak to zjistit, byla vydat se do CRESTU II. Gucky se toho trochu bál. Měl pocit, že tam potká sebe sama. Teleportoval se

tedy, spíš se o to pokusil ale nedostal se ani o sto metrů dál. Dal se tedy do běhu. Nejdřív to šlo dobře, i když myšobové nejsou v běhu žádní přeborníci. Ale když i po deseti minutách viděl v dálce stále stejné velkou CREST II, pochopil, že ve skutečnosti neurazil ani centimetr.

Zoufale se rozhlédl kolem sebe.

Skalní blok byl daleko za ním. To Guckyho natolik iritovalo, že se navzdory neblahým tušením ještě jednou pokusil dostat k lodi.

Ale i když byl skalní blok daleko za ním, on sám se k lodi vůbec nepřiblížil.

Gucky seděl na zemi a uvažoval. No jistě! CREST II nemůže být nic jiného, než fantom, uměle vyvolaná halucinace. Proč na to nepřišel hned! Jestli je místo, kde CREST II doopravdy existuje, pak je to Quinta.

Gucky si představil CREST II na Quintě a aktivoval část mozku, odpovídající za teleportaci. Teleportace probíhá bez časové ztráty, tak jako doprava materiálovým transmiterem, i když to je ve srovnání s přirozeným teleportem vskutku primitivní zařízení.

Gucky se vrátil na Sextu v okamžiku, kdy z ní zmizel.

Jen s nepatrnou chybou.

Nebyl v centrále CRESTU II, ale na skalnaté rovině, částečně pokryté mechem.

Gucky byl dočista zmatený.

Skočil tedy tam, kde naposledy stála nedosažitelná CREST II.

Našel spáleniště, vzniklé účinkem impulzních motorů a zachvátila ho panika: CREST II nebyla na Quintě - ale na Sextě také ne!

Gucky se teleportoval k místu, kde se osvobodil z moci opalizujícího média. Našel kráter hluboký asi padesát metrů - a stopy Tolota a sebe samého.

Zatímco byl na Quintě, byl tedy tady, hledal zdroj myšlenkových impulzů, které zachytil CREST II a dělal si legraci z Tolota.

Bylo něco takového vůbec možné?

Gucky se tak ponořil do přemýšlení, že ho probralo až náhlé vzplanutí světla.

Zděšeně vzhlédl a viděl, jak důvěrně známý energetický paprsek mizí mezi dvěma slunci. Vtom se ve vesmíru objevilo třetí slunce.

Loď Posbiů!

Teď Gucky věděl, co má dělat. Znovu se teleportoval - a tentokrát přistál tam, kde chtěl: v řídicí stanici slunečního transmiteru mezi svými přáteli.

Na první pohled zjistil, že kryt lavice zmizel. Ležel teď u zdi a Tolot, Gecko a Sengu se skláněli nad odkrytým řízením.

Gecko si ho všiml první.

„Je, Gucky! Kdes vězel? Už jsem se bál nejhoršího!"

Tolot reagoval úplně jinak.

„Zdržel jste nás alespoň o minutu a Gecka přivedl do nebezpečí života, Gucky. Co jste si myslel, když jste jen tak zmizel? Gecko vás tam venku hledal a málem ho vcucl energetický paprsek!"

„Mě to vcuclo!" tvrdil Gucky. Sám ale cítil, že to nezní moc přesvědčivě. Rozhodl se tedy, že si své zážitky nechá raději pro sebe.

Vtom si však uvědomil, co objevil v podvědomí, když se - ať už v jakémkoli čase - teleportoval do řídicí stanice.

Bylo to něco, co je všechny smrtelně ohrožovalo!

Guckyho varovný výkřik přišel ve chvíli, kdy Icho Tolot položil pracku na rozvodnou desku, o níž si myslel, že zásobuje přepínač energií.

Výkřik přišel o zlomek vteřiny pozdě.

Ruka byla odmrštěna takovou silou, že se obrovitý Haluťan otočil kolem dokola své osy a pak upadl přes lavici a narazil hlavou do stěny kupole.

Kupole se otřásala a chvěla, jako by v ní explodovala bomba, a Haluťanovo těžké tělo dopadlo tupě na podlahu.

Mutanti byli ochromeni strachem. Ale zatímco Gecka a Senga vyděsil strašidelný Tolotův pád, Gucky se bál skutečného nebezpečí.

Pomaličku se otočil a upřel pohled tam, kde se vznášel C-8 - kde se měl vznášet C-8.

Shift beze stopy zmizel, jako by tu nikdy nebyl, a Gucky si byl jist, že totéž se stalo s CRESTEM II.

Icho Tolot vstal téměř tak rychle, jako upadl. Jen svému podivuhodnému organismu vděčil za to, že ještě žije. Pozemšťan by takový pád nikdy nepřežil.

Wuriu Sengu se vzpamatoval jako první, a vlastně jen díky tomu, že ještě nechápal rozsah neštěstí.

„Co bylo s tím přepínačem, Gucky? Tys něco tušil, viď?"

Gucky neodpověděl. Fascinovaně zíral na Tolota, který si ohmatával hlavu. Když použil levou ruku, vypadalo všechno normálně, ale když použil pravou, zdálo se, jako by procházela vším, čeho se dotkne.

I Sengu a Gecko si toho všimli.

„Co na mě tak koukáte?" zařval Haluťan a porušil tím veškerá halutská pravidla slušného chování.

„Co to máš s rukou?" zašeptal Gecko.

„To není moje ruka," řekl Tolot. „Tady..." bleskurychle po Geckovi sáhl, jako by ho chtěl k sobě přitáhnout, ale jeho ruka po něm jen sjela, „vypadá to sice jako moje ruka, ale není to nic jiného, než halucinace. A to ještě není všechno. Vždycky jsem mohl pomocí metabolismu přeformovat strukturu všech částí svého těla, ale pravá ruka mě najedou neposlouchá."

Wuriu Sengu se k Haluťanovi váhavě přiblížil, a opatrně „ruku" ohmatal a propátral pohledem.

„Jestli po mně chcete vědět, co to je doopravdy, Tolote, tak vám mohu říct jen to, že se nejedná o nic materiálního, neboť parasmysly nedokážu rozpoznat absolutně nic. Ale není to ani halucinace."

Sengu zvedl ruku v rukavici, kterou právě prohmatával Tolotovu pravici. Ostatní viděli jemný povlak na špičkách prstů. „Nebo myslíte, že halucinace studí?"

„Ať je to jak chce," řekl Gucky zdánlivě hrubě, „je to jen z poloviny tak důležité jako fakt, že my všichni už nejsme tam, kde bychom vlastně být měli."

Ostatní se na něj nechápavé dívali.

„Co tím myslíš?" ptal se Sengu.

„Tak se podívejte ven, když mi nevěříte! No, co tomu říkáte?"

Tolot pochopil jako první.

„Nejsme už v našem čase. To přece myslíte, viďte, Gucky?"

„Lepší vysvětlení nemám, pokud si nemyslíte, že C-8 a CREST II odstartovaly!"

„To je nepravděpodobné. Zbývá jen otázka, jestli jste nás chtěl svým křikem varovat právě před tímhle?"

Gucky smutně přikývl.

„Správně. Chtěl jsem vás varovat. Bohužel jsem poznal nebezpečí pozdě. Ale to je asi lhostejné."

„Gucky!" zvolal Sengu káravě. ‚Mné tedy naše situace lhostejná není. Snad bys nám mohl alespoň vysvětlit, proč si to myslíš!"

„Nedělám to rád," řekl Gucky váhavě. „Není to opravdu nic veselého. Ale musím začít od začátku, jinak to nepochopíte."

Pak vyprávěl vše o svém dobrodružství s podivným tvorem na Sextě.

„Když jsem stál v minulosti před lavicí," pokračoval pak, „a marně se pokoušel aktivovat přepínač telekineticky, podvědomě jsem zachytil kousek pravdy. Bohužel jsem jí zprvu nepřikládal žádný význam, protože jsem si myslel, že Tolot odstranil kryt hrubou silou - a tím bylo po překážce. Teprve když před chvílí položil Tolot ruku na přepínač, pochopil jsem, že odstranil jen materiální překážku, ale ne rozhodující překážku, překážku, která byla vestavěna pouze kvůli ochraně řídicí stanice a jejích právoplatných uživatelů. Můžeme teď beze všeho zapnout sluneční transmiter, jen to nepomůže nikomu, kdo nemá přístroj působící na stejné bázi, aby se mohl dostat to stejného času, jako my."

„Takže Tolot..." řekl Sengu bezhlesně.

„.. .aktivoval časový jistič!" uzavřel Gucky s povzdechem.

6.

„Rád bych věděl, proč' se nehne z místa!" Atlan se díval na obrazovku, která ukazovala nehybnou černou vesmírnou loď a vrtěl hlavou.

Perry Rhodan pohlédl neklidně na hodinky.

„Buď rád, že je to tak. Nevím, co bych dělal, kdyby se rozhodli zaútočit. Co je jen s Guckym a ostatními?!"

Poručík Redhorse se rychle otočil k Rhodanovi.

„Situace nezměněna, pane."

„Ne tak docela, poručíku," hlásil mladý seržant vedle něj, který vyhodnocoval údaje měřicích přístrojů.

„Indikátory hmoty se už nemohou dostat ke kupoli."

Rhodan sebou trhl.

„Dejte mi diagramy za posledních pět minut, seržante!"

„Co se děje?" ptal se Atlan.

„To bych také rád věděl. Seržant ale nemá tak úplně pravdu. Indikátory hmoty procházejí bez problémů - dokonce i kupolí."

„Tady něco nehraje, příteli..."

„Opravdu dobrý postřeh! Možná bys mi mohl i říct, co nehraje. Tenhle stav trvá půl minuty. Kdyby ten paprsek alespoň nebyl tak silný, abychom mohli ke kupoli blíž..."

Perry Rhodan si projel rukou vlasy.

„Poručíku!" zvolal náhle. „Okamžitě zjistěte, jak silný je paprsek v této chvíli!"

„Odpusťte, pane," ozval se za chvíli zděšeně Redhorse, „paprsek už nevykazuje nejmenší tendenci nás vtáhnout."

Rhodan se zhluboka nadechl.

„Chovali jsem se jako nezkušení nováčci! Místo abychom všechny údaje vyhodnocovali s dvojnásobnou pečlivostí, spoléháme se na své oči!"

„Uvědomuješ si, že tvrdíš, že zmizela kupole i s energetickým paprskem?" zeptal se Atlan.

„Ne. Je ještě tady, ale už ne materiálně. Redhorsi!"

„Ano, pane?"

„Předejte velení zástupci! Atlan, vy a já se na to podíváme zblízka!"

Když se řízení ujal mladý seržant, přikázal Rhodan:

„Zaleťte až těsně ke kupoli, seržante. Pak nám otevřete boční propusť. Pak se spojte s plukovníkem Rudém. Ať se CREST II drží těsně nad zemí, dostane se sem a převezme opět C-8!"

„Ano, pane!"

„Pojďte, Redhorsi!" řekl Rhodan a zkontroloval obě své zbraně. „Podíváme se na to zblízka!"

Rhodan a jeho společníci vystoupili z propusti, zapnuli antigravy a tiše se snášeli dolů. Byl to pohyb jako ve vakuu, neboť antigrav odstranil veškerou přitažlivost. Teprve když byl C-8 dvacet metrů za nimi, snížil Rhodan výkon antigravu. Pomalu klesl na zem, k patě kupole.

„Zapněte si ochranné štíty!" přikázal Rhodan.

Kolem tří mužů se vmžiku s tichým praskotem vytvořila jakási neviditelná clona. Rhodan natáhl ruku. Nenarazil na žádný odpor, ruka prošla kupolí, jako by byla z plynu. Perry Rhodan rozhodně vykročil do skleněné zdi - a prošel jí.

Zmateně se zastavil. Pod osvětleným zobrazením dvou galaxií se pohybovaly čtyři důvěrně známé postavy: Icho Tolot, Wuriu Sengu a oba myšobové.

„Ahoj, Gucky!"

Nic se nepohnulo. Lépe řečeno, postavy se pohybovaly dál, jako by neslyšely. Bylo to strašidelné.

Rhodan rychle pochopil, co se děje. Přesto musel mít úplnou jistotu. Přistoupil ke Guckymu a pokusil se ho chytit. Jeho ruka myšobem prošla.

„Tedy zrovna tak nemateriální jako kupole," poznamenal Atlan. Arkonidan ukázal na spínací lavici. „Tak tu teď stojíme a nemůžeme s největším tajemstvím soustavy vůbec Twin nic dělat. Nebo ty snad víš o nějakém řešení?" otočil se k Rhodanovi.

„Nečekej ode mě zázraky. Právě jsem si uvědomil, že jsem jen ubohý člověk, který teprve nyní vstoupil na práh skutečného poznání a nedovede si s ním nic počít."

„Ubohý barbare!" zavtipkoval Atlan.

Vtom Redhorse zděšeně vykřikl. Pevně svíral pravou ruku Tolotova nemateriálního těla - a ta ruka byla skutečná!

Bylo to znepokojivé. Redhorse nemohl Tolotovu ruku držet dlouho, protože se s Haluťanovým tělem blížila k spínacímu pultu.

Pery Rhodan si teprve teď všiml, že Haluťan odstranil kryt.

„Nejspíš tak aktivoval nějaký skrytý obranný mechanizmus," poznamenal.

„Ale jinak by se k přepínači nedostal, příteli," namítl Atlan.

„Kdybych tak věděl, jak ten mechanizmus zase vypnout!"

„A k čemu by to bylo? Všechno tady, až na Tolotovu ruku, je nemateriální. Nemůžeš pohnout ničím, co doopravdy není."

Perry Rhodan se náhle usmál.

„Máš pravdu, Arkonidane. Všechno je nemateriální - až na Tolotovu pravou ruku.

„Chceš tím říct...?" Atlan se zhluboka nadechl. „Chceš tím říct, že můžeme tu ruku použít k tomu, abychom Tolotovi ukázali přepínač?"

„Pokud ho najdeme," dodal Rhodan.

Pustili se horečně do hledání.

„Myslím, že je to tohle!" Atlan ukázal na nenápadný spínač, který ležel mezi jinými, jako by měl jen zcela podřadný význam.

„Jsi si jistý?"

„Naprosto! Vede odsud spojení k spínači, který podle nás aktivoval ochranný mechanizmus."

„Dobrá!" Rhodan rychle přemýšlel. „Musíme to zkusit. Všechno ovšem záleží na tom, jestli je správný náš předpoklad, že imaginární postavy se nacházejí na ekvivalentním místě jiné dimenze nebo času. Pojďte sem, Redhorsi! Musíte nám pomoci, dostat skutečnou Tolotovu ruku k tomuto tlačítku!"

Položili ruce na Tolotovu pravici a zatáhli. Nejdřív to šlo snadno. Ale pak Tolotova ruka uskočila stranou a odmrštila je jako gumové míčky. Všichni se ale drželi pevně. Tolotovo imaginární tělo se pohybovalo. Rhodan viděl, že se Tolot v jiné dimenzi připravuje k obrovské námaze. Už už chtěl zavolat, ať přestanou, když se Haluťanovo tělo uvolnilo.

„Konečně to pochopil," zamumlal Atlan.

Teď už nebylo těžké vést Haluťanovu ruku ke správnému tlačítku.

Tolotův palec nad tlačítkem na vteřinu ustrnul, pak klesl. Bylo jasně vidět, jak se tlačítko pohnulo.

Pak zazněl příšerný výkřik.

Mužům zděšením téměř ztuhla krev v žilách. Stáli tu jako zkamenělí. Pohyb neměl smysl, neboť nikdo z nich nedokázal rozeznat nic víc, než nekonečnou černou tmu.

Čtyři tvorové stáli před problémem, jak pomoci přátelům, ztraceným v jiné časové dimenzi.

Jeden Haluťan, dva myšobové a jeden člověk...

„Bojím se, že jsme odsouzeni k nečinnosti," prohlásil Wuriu Sen-gu po chvíli rezignovaně. „Ledaže bych ještě dál zkoumal lavici."

„I když odhalíš její tajemství," poznamenal Gecko, „nebude to nic platné ani CRESTU II, ani nám, protože my nemáme vesmírnou loď, abychom se po zapnutí slunečního transmiteru dostali do prostoru mezi dvě slunce, a ostatní už nebudou mít žádnou řídicí stanici."

„Nehledě na to," dodal Gucky, „že ani Rhodan ani my neopustíme tuhle soustavu, aniž bychom ostatní vzali sebou. Čímž se kruh uzavírá."

„Neuzavírá," namítl Icho Tolot, „vy všichni jste totiž něco přehlédli. Omylem jsem zapnul časový jistič. Možná bychom teď měli vyjít z toho, že jakýkoli přístroj je možné nejen zapnout, ale i vypnout!"

„To je ono, Tolote!" zvolal Gucky. „Ale snad bys nám mohl říct, které z těchto mnoha tlačítek je to, co aktivuje časovou pojistku?"

„A k čemu máme Wuria Senga?" zaburácel Tolot.

Sengu zavrtěl pomalu hlavou.

„Prosím, neházejte všechno na mě. Nejsem kouzelník. Mohu vám popsat co vidím, ale nejsem dost technicky vzdělaný na to, abych tomu všemu rozuměl."

„Dobrá, Sengu, dejte se do toho!" zavelel Tolot. „Říkejte všechna svá pozorování, zjištění a domněnky nahlas, abychom je mohli vyhodnotit. Když se tím budeme zabývat společně, snad nalezneme řešení."

Wuriu Sengu usedl v tureckém sedu před lavici a upadl do transu. Ostatní stáli kolem, naslouchali, a pokoušeli se informace o jednotlivých tlačítcích setřídit do nějakého systému. Byla to jako hra s tisíci kousky mozaiky.

Náhle sebou Tolot trhl.

„Dost!"

Wuriu Sengu zdvihl mechanicky hlavu.

„Přivedl jste mě na nápad, Sengu. Myslím, že teď jsem našel to správné tlačítko, řídící přísun a tok energie." A než stačili ostatní něco namítnout, stlačil Tolot jednu páčku. Okamžitě se rozzářila všechna tlačítka, kontrolky a zářivky.

„Výborně, hlavičko!" zvolal Gucky nadšeně.

„Tak dál!" poručil Haluťan.

Vteřiny se vlekly a napětí stále vzrůstalo. Hlavně Gucky se trápil. Nakonec budou mít úspěch - ale co když se vrátí do správné časové dimenze příliš pozdě, příliš pozdě na to, aby zabránili útoku černé tužky?

„Dost!" zvolal Tolot znovu.

„Našel jsi to?" ptal se Gucky s očekáváním.

„Nejsem si jistý," odpověděl Tolot. „Spíš si myslím, že jsem konečně přišel na kloub tajemství řízení transmiterové stanice." Všechny tři oči přitom upíral na polokoulovou vyvýšeninu vprostřed desky. „Kdyby se nám podařilo dostat tu kouli úplně ven.

Tolot se zarazil. S údivem pozoroval svou pravou ruku, která se náhle proti jeho vůli začala pohybovat. Pro Haluťana, zvyklého ovládat své tělo výhradně pomocí intelektu, to musel být pořádný šok.

Gucky si všiml, že pohyb začínal v Haluťanově imaginární ruce. Ale než stačil něco říci, hodil sebou Tolot na stranu. Nešlo to tak rychle, jako obvykle. Obrovi v tom něco bránilo. Něco, pochopil Gucky bleskurychle, co ve správné časové dimenzi drželo Haluťana za ruku.

Tolotoyo tělo se nyní napjalo. Za chvíli soustředí veškerou sílu do pravé paže, aby setřásl to příšerné něco, co po něm sahalo v jiné dimenzi.

„Stát!" zvolal náhle Gucky ze všech sil. „Nehýbej se, Tolote! Uvolni se! Někdo nás chce vést!"

Tolot ho poslechl - a kdosi neviditelný vedl jeho ruku k nenápadnému tlačítku...

7.

Icho Tolot se stále ještě s křikem válel na podlaze a Rhodan, Atlan a Redhorse museli čekat. Konečně Haluťan překonal šok a jeho metabolismus okamžitě regeneroval pravou ruku, takže zase vypadala zcela normálně.

Perry Rhodan se na Haluťana usmál:

„To bylo tvrdé, co? Ale jinou možnost jsem myslím neměli."

Icho Tolot se zničehonic rozesmál.

„Provedl jste to geniálně, Rhodane! Spolupráce přes dvě časové dimenze!"

„A jak to vypadá s řízením transmiteru?" zeptal se Atlan.

„Myslím, že jsem to našel," řekl Tolot. Přistoupil k lavici a položil ruku na polokoulovou vyvýšeninu. V okamžiku, kdy se jí dotknul, začala se koule pozvolna vynořovat a náhle se vznášela volně nad lavicí.

Pak se na vnitřní straně kupole rozzářila světelná šipka. Její špička ukazovala na bod vprostřed tmavého prázdného prostoru mezi oběmi viditelnými galaxiemi.

Icho Tolot nechal kouli zmizet ve své dlani. Opatrně rukou pohnul a světelný paprsek se začal pohybovat.

„Zkuste namířit špičku na střed naší Mléčné dráhy!" řekl Rhodan. „Stejně je to zázrak, že nás protivník nechal tak dlouho na pokoji. Bojím se, že..."

Vtom se ozval jeho náramkový telekom.

„To je poplach!" vykřikl Gucky.

Perry Rhodan se okamžitě spojil s CRESTEM II:

„Tady je kapitán Rudo, pane. Černá tužka útočí! Za dvě minuty bude na dostřel!"

„Vracím se!" odpověděl Rhodan stručně. „Připravte se ke startu!"

Obrátil se k Tolotovi.

„My vás teď opustíme. Zůstanou tu jen Gucky, Gecko a Sengu. V nejhorším případě budu nucen odstartovat bez vás. Myšobové vás však rozhodně dopraví na palubu. Pospěšte si!"

Tolot se ještě silněji soustředil na světelnou šipku.

„Odstartujte ihned, Rhodane!" naléhal. „Tady už to nemůže dlouho trvat!"

„Start!" přikázal Perry Rhodan o několik vteřin později. „Kurs na protivníka!" Pak se spojil s dr. Hongem Kaem.

„Co říká pozitronika na to, že se objevila černá tužka, Kao?"

„Došla ke stejnému závěru jako já, pane," zasmál se Kao tiše. „Oba se domníváme, že tužka patří ke zvláštním nástrojům Mistrů ostrovů. Oni nejsou hloupí, pane. Zmizelá planeta Power se musela někde objevit, a z toho poznali, co se děje v soustavě Twin..."

Perry Rhodan přikývl a okamžitě se soustředil na nadcházející boj.

Černá tužka očividně podcenila sílu a schopnosti CRESTUII, protože se uchýlila ke stejné taktice, kterou použila v boji s BOXEM-8323 a zaútočila na CREST II z boku.

Automatické zaměřovače CRESTU II však protivníka zaměřily a šikovným manévrováním ho už nepustily z dostřelu. Nejrůznější zbraně pálily na černou tužku jedna za druhou. Nejnebezpečnější zbraní vlajkové lodi Sluneční flotily však byla a stále zůstávala transformační děla, která Pozemšťané převzali od Posbiů a dále zdokonalili. Děla pálila na protivníka každou vteřinu milióny gigatun ničivé energie.

Černou vesmírnou lodí otřásaly těžké exploze. Rhodan, který doufal, že protivníka už těžce poškodil i BOX-8323, byl však zklamán. Buďto ho Posbiové poškodili jen nepatrně, nebo černá tužka využila nepatrnou pauzu k úplné opravě.

Každopádně tužka svou palbu ještě zesílila. Perry Rhodan stiskl rty.

„Utočíme dál, plukovníku Rudo! Dokud nebude Tolot a mutanti zpátky a neohlásí nám volné použití slunečního transmiteru, nemáme jinou možnost!"

„Rychleji, Tolote!" naléhal Gucky.

„Nejde to!" vzdychal Haluťan. „Mohu tou koulí pohybovat jen pomalu. Zřejmě je to proto, aby nesmírná energie slunečního transmiteru zůstala pod kontrolou."

Zářící šipka se po milimetrech posouvala k Mléčné dráze. Mléčná dráha se leskla v záři tisíci světélek, z nichž každé vypadalo jako

symbol pro určitou transmiterovou stanici. Musely jich být tisíce!

Icho Tolot sípal, jak se marně snažil pohybovat koulí rychleji. Nakonec zcela vyčerpán svěsil paže podél těla.

„Už nemohu!"

Gucky odhodlaně vyskočil.

„Teď já!" Upřel odhodlaně zrak na kouli.

„Počkat!" zvolal náhle Sengu.

„Nemusíme koulí dál otáčet," vysvětloval Sengu rychle. „Podívejte! Světelná šipka se sama dál pohybuje k šestiúhelníkovému transmiteru. Myslím, že Tolot už překročil bod, kdy je další řízení převzato automatikou."

Vtom se opět ozval náramkový telekom.

„Tady je Rhodan," ozvalo se. „CRESTII se může držet už jen pár vteřin. Jak jste daleko?"

„Šipka se blíží k šestiúhelníkovému transmiteru, Perry. Myslíme, že je teď řízena automaticky. Pohybuje se bez našeho přičinění."

„Okamžitě se vraťte! Situace je neudržitelná! Musíme hned pryč!"

„Jsme na cestě!" zapištěl Gucky. Popadl Haluťana, zatímco Sengu se chytil Gecka. Kopule byla prázdná. .. Jen světelná šipka se pomalu pohybovala dál...

Gucky, Tolot, Gecko a Sengu se ocitli rovnýma nohama v pekle. Nikdo z lidí přítomných na můstku nebyl schopen vstát z křesla a pomoci mutantům a Tolotovi, když se objevili. Modrá palba ze všech zbraní černé tužky ještě zcela neprorazila ochranný štít CRESTUII, ale zoufale jím zmítala.

„Úkol splněn, Rhodane!" zaburácel Haluťan. „Udělali jsme, co jsme mohli. Ukazatel se stále víc a víc blížil ke středu šestiúhelníkového transmiteru, když jsme opustili stanici. Myslím, že to zvládneme."

Rhodan přikývl. „Děkujeme, Tolote," řekl tiše. „Snad ještě není příliš pozdě. Kapitán Rudo se už čtyřicet vteřin pokouší dostat CREST II z dosahu palby, ale bezvýsledně."

„Tak se braňte, Rhodane ! "

„To děláme celou dobu." Haluťan poprvé v životě pochopil, co znamená konfrontace s osudem, jemuž se už nelze vyhnout.

Ohlušující salvy CRESTU II pokračovaly. Náhle se však ozval jiný zvuk. Nikdo nevěděl, co to znamená.

Pak se ozval výkřik:

„Modrý energetický paprsek!"

Všichni teď viděli, jak modrý paprsek vycházející z černé tužky slábne a slábne. Vypadalo to, jako by mizel tam, odkud přišel.

Strašlivé otřesy ustaly. Na palubě CRESTU II byl zase klid. Obraz černé tužky se však přesto třásl.

To mělo jen jedno vysvětlení: protivník byl tak otřesen, že boj vzdal a neuvěřitelnou rychlostí se stahoval zpátky.

Melbar Kasom, specialista USO, se naklonil k Perrymu Rhodanovi. „Pane, naléhavě vám radím, aby se celá posádka podrobila hybemaci! Věřte mi. Na palubě BOXU-8323 jsme s tím měli vynikající zkušenosti. Víte přece, jak strašlivý je transmiterový šok, který vyvolávají sluneční transmitery."

„Nemusíte mi o tom vykládat," odpověděl Rhodan tiše.

„Je to bezpečnostní opatření, pane," naléhal Kasom dál. „Nevíme, kolik toho mužstvo dokáže vydržet. Když ale budou ležet v hybernaci, zaručuji vám, že z toho vyváznou bez psychických problémů."

Perry Rhodan se opřel o opěradlo křesla a zavřel oči. Vzpomínal na dva muže, které Tolot zachránil ze ztraceného OMARONU. Ti muži už nebyli lidé, ale jen zoufale křičící uzlíčky nervů. Později sám zažil, co vyvolává tyto změny v psychice. Bylo to tenkrát, když CREST II vstoupila do šestiúhelníkového transmiteru. Blesk z energie nashromážděné mezi dvěma slunci způsobil posádce CRESTU II gravitační šok na 5D bázi. Nikdo neupadl do bezvědomí, ale všichni běhali v návalu šílenství po lodi, křičeli a plakali. Šoku překvapivě podlehl dokonce i Icho Tolot.

Rhodan nevěděl, zda si člověk může na něco takového zvyknout, stát se vůči tomu imunním, věděl ale, že by se mohl stát pravý opak.

„Dohře tedy, Kasome. Máte s tím největší zkušenosti. Dejte příkazy našim lékařským robotům."

„Děkuji, pane," řekl Melbar Kasom ulehčené.

Když se objevili první roboti a jeden po druhém byli členové

posádky ukládáni do hybernačních lůžek, obrátil se Atlan k Rhodanovi.

„Proč jsi tak dlouho váhal, příteli?"

Perry Rhodan předstíral, že otázce nerozumí.

„Co tím myslíš, Arkonidane?"

„Nic mi nenamlouvej, barbare. Myslíš si, že průlet transmiterem nepůjde přesně podle plánu, viď?"

Rhodan se donutil usmát se.

„A proč ne? Na Tólota a Guckyho se můžeme spolehnout, a. . ."

Tolot, který už dostal injekci, se ještě trošku probral.

„Správně, První Administrátore! Na mě je spolehnutí!"

„Tak jsi to slyšel, Arkonidane. A teď: Na shledanou v šestiúhelníkovém transmiteru!"

Atlan se usmál.

„Na shledanou doma, barbare!"

Pak se i před Rhodanem objevil lékařský robot.

Roboti splnili svůj úkol. Stáli teď nehnutě všude tam, kde je lidé budou potřebovat, až dorazí k cíli.

Roboti nepřemýšleli o tom, kde by ten cíl mohl být. Měli čas, nekonečně mnoho času.

Obě slunce soustavy Twin jasně plála. Pak z Quinty vystřelil jasný energetický paprsek a zahalil CREST II a její posádku do pětidimenzionálního šokového pole. Paprsek současně působil jako lano, které stále rychleji přitahovalo CREST II k oběma sluncím.

Posádka lodi o ničem z toho nevěděla. Jen myšob Gucky jednou tence zapištěl, ale minimální injekce ho opět uspala.

Kam míří CREST II...?

H. G. Ewers STRÁŽCE Z ANDROMEDY
Edice Perry Rhodan, sv. 205
Z německého originálu Der Wächter voň Andromeda, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH
v Rastattu roku 1969, přeložila Michaela Straková.
Vydal jako svou dvoutisící čtyřicátou pátou publikaci
IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 1999.
Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.
Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhříněves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.
Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném
podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku
a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvožďanská 5-7, 148 31 Praha 4.
Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA
a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel ./fax: 004217/4445 3334.
Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč